

Но — с едно условие: че няма да закъсняваме, прието — нали?

Ала мъжът е станал вече, върви между масичките и не я чува. След две-три минути колата с четворицата изпуктява и изчезва по булеварда.

Към 11 часа на другата сутрин, в една от ложичките вътре в същата сладкарница, русата седи сама, с чашка кафе на масичката. Тя пуши, гледа полираните си нокти и отвреме навреме разхожда очи из заведението.

Отвън отново минава бежовата кола и спира на тъгла. След малко притежателят ѝ влиза в салона, търси с поглед и се опътва към жената.

— Пепа няма ли я? пита той и сяда.

Пепа ви чака до преди четвърт час и моли да я извините. Отиде на репетиция.

— Хм!... Репетиция!... Вятър!...

— Ах, какъв сте!... Честна дума, проверете, ако искате. Пепа е дете още... Тя обича изкуството си повече от всичко. Нека поживее с илюзии...

— Вятър — репетиция!... повтаря мъжът. — Уж тук щехме да се срещаме...